

Вступ

Мій дім має курячі лапи. Двічі-тричі на рік ні з цього ні з того він зводиться глупої ночі й чимчикує геть звідти, де ми живемо. Може пройти сотню кілометрів або й тисячу, але, хоч куди б він забився, довкруг одне й те саме. Самотня сувора місцина на краю цивілізації.

Він кукобється в темних глухих лісах, торохтить у продуваній усіма вітрами крижаній тундрі й чаїть в напіврозвалених руїнах на міських околицях. Нині ж він випнувся на прискалок: високо, в якихось голих горах. Ми тут уже два тижні, а я досі жодної живої душі не бачила. Мертвяків — тих, звісно, бачила силу-силенну. Вони прибувають до Баби, і та веде гостей через Ворота. А от справжні, енергійні, живі люди — всі вони залишаються в містах та селах геть унизу, попід нами.

Може, якби це було влітку, дехто з них видерся б сюди на пікнік і обвів би оком усе довкола. Що, як вони всміхалися і віталися б? Може, прибився б

якийсь мій одноліток, ба навіть цілий дитячий гурт. Вони могли б затриматися біля струмка і похлюпатись у воді, щоб охолонути. Може, запросили б і мене побути з ними.

— Як там справи з огорожею? — кричить Баба через відчинене вікно, вириваючи мене з моєї мрії.

— Майже зробила.

Я вганяю ще одну стегову кістку в низький кам'яний мур. Зазвичай я встромляла кістки просто в землю, але тутешня земля занадто вже тверда, тож я обвела будинок кам'яним муром до коліна, сяк-так позапишала в нього кістки й довершила, понакладавши згори черепи. Проте вночі мур невпинно руйнується. Я не знаю, чи вітер цьому причиною, чи дикі тварини, чи ж незграби-покійнички, але щодня, відколи ми тут, мені доводиться відновлювати частину загорожі.

Баба заявляє, що загорожа має неабияке значення для того, щоб триматися віддалеки від живого, і править за дороговказ для мертвих, але я її зміцнюю не тому. Мені до вподоби возитися з кістками, бо ж колись, хтозна-коли, їх торкалися мої батьки, коли ставили загорожі та вели мертвих. Іноді мені здається, що я відчуваю тепло їхніх рук, яке позоставалось у холодних кістках, і в уяві, бува, батьки

мало не стають перед мною живі-живісінькі. Тоді пульс мій частішає, і водночас шпигає в серці.

Хатина голосно рипить і нахилється, доки просто наді мною не опиняється вікно на вулицю. Баба вистромляє голову й усміхається.

— Обід готовий. Я приготувала вдосталь щів із чорними бубликами. І Джекові теж вистачить.

У животі мені бурчить. Воно й не дивно: запах щів і шойно спеченого хліба б'є в ніс.

— Одна завіса лишилася, та й по всьому.

Я піднімаю якусь кістку ноги, ставлю на старе місце й озираюся на Джека.

Він колупається у вивіреному шматку скелі попід засохлим вересовим кущем, імовірно, сподіваючись знайти якусь стоногу або жука.

— Джеку! — кричу я, і він підводить голову.

Одне з його срібних оченят спалахує в сонячному промінні. Він мчить до мене підскоком, чи то незграбно стрибаючи, чи то невміло ширяючи в повітрі, вмощується мені на плече і намагається щось підштовхнути до мого вуха.

